

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΟΥΡΓΙΕΡΑΚΗ
Κατά την εορταστική εκδήλωση των 35 Επετείων της Ομοσπονδίας
Κρητών Ευρώπης

Αγαπητές συμπατριώτισσες, αγαπητοί συμπατριώτες,

Σήμερα γιορτάζουμε την 35 επέτειο της ίδρυσης της Ομοσπονδίας μας. Ένα γεγονός που μας κάνει όλους υπερήφανους και ιδιαίτερα όσους από εμάς πρωτοστατήσαμε στην ίδρυση των κρητικών συλλόγων και στην συνέχεια στην ίδρυση της ομοσπονδίας μας.

Η ίδρυση των εθνικοτοπικών συλλόγων ήταν η ανταπόκριση των επιθυμιών των συμπατριωτών μας

Η ίδρυση των συλλόγων μας και γενικότερα των εθνικοτοπικών συλλόγων στην Γερμανία ήταν μια ανάγκη που εξέφραζε της επιθυμίες των συμπατριωτών μας. Τότε ένα μεγάλο μέρος από τους Έλληνες που ζούσαν στην Γερμανία, θέλανε πέρα από της Ελληνικές κοινότητες, που εκφράζανε όλους τους έλληνες, να ζούνε της αναμνήσεις του χωριού τους και την κουλτούρα της ιδιαίτερης πατρίδας τους.

Αυτός ο πλούτος εξ' άλλου των ειδικών πολιτιστικών χαρακτηριστικών κάθε τόπου στην Ελλάδα συνθέτει και τον πλούτο της πολιτιστικής μας κληρονομιάς. Οι εθνικοτοπικοί σύλλογοι συνδράμανε στην διατήρηση αυτής της ιδιαίτερης πολιτιστικής μας κληρονομιάς και γενικά στα ιδιαίτερα πολιτιστικά χαρακτηριστικά κάθε ελληνικής γωνιάς στην διασπορά. Η ίδρυση τους λοιπόν πήγαζε απ' αυτή την δικαιολογημένη επιθυμία. Η δε λειτουργία τους ικανοποιούσε αυτές τους της επιθυμίες.

Δυστυχώς, η ίδρυση των εθνικοτοπικών συλλόγων παρεξηγήθηκε απ' ορισμένους, που μονοπωλούσαν την εκπροσώπηση του ελληνισμού στην Γερμανία και χαρακτηρίστηκε σαν μια διασπαστική προσπάθεια ενάντια των Ελληνικών κοινοτήτων.

Έπ' ευκαιρία θέλω να τονίσω για πολλοστή φορά, ότι ποτέ δεν είδα και δεν είδαμε της κοινότητες σαν ανταγωνιστικές οργανώσεις και γι' αυτό είμαστε όλοι μας ενεργά μέλη των ελληνικών κοινοτήτων.

Εγώ ο υποφαινόμενος ήμουν ο πρώτος πρόεδρος της κοινότητας του Μάννχαϊμ, όταν ιδρύθηκε από λίγους πολιτικοποιημένους Έλληνες, κατά τους χαλεπούς καιρούς της χούντας και είμαι υπερήφανος γι' αυτό. Τότε επί Χούντας, οι λίγες Ελληνικές κοινότητες που υπήρχαν στην Γερμανία, ήταν ένας από τόπους πολιτικής συζήτησης μεταξύ των συμπατριωτών μας.

Καταδίκη της κίνησης για αυτονομία της Κρήτης

Η ίδρυση της Ομοσπονδίας των Κρητικών ήταν ακόμη, για μένα και όχι μόνο, η αναγκαία απάντηση στην προσπάθεια μερικών επίδοξων διαδόχων του Εφιάλτη, ευτυχώς λίγων, που τότε μιλούσανε για αυτονομία της Κρήτης. Έπρεπε να τους προλάβουμε, ώστε εμείς να εκπροσωπούμε την Κρήτη και όχι αυτοί, που για μένα και άλλους συναδέλφους, εκπροσωπούσαν ξένα συμφέροντα.

Είμαι της γνώμης, πως τέτοιες απόψεις αποτελούν προδοσία ενάντια των αγώνων του Κρητικού λαού. Προδοσία στις εκατόμβες αίματος που έχυσε. Προδοσία στους ήρωες του ολοκαυτώματος του Αρκαδίου.

Ήταν λοιπόν τότε εθνικής μας υποχρέωση εκτός των άλλων να ιδρύσουμε την Ομοσπονδία Κρητικών Δυτικής Γερμανίας και Βερολίνου.

Εφ' όσον μιλάω όμως και αναφέρομαι στην ίδρυση της Ομοσπονδίας θα ήταν μεγάλη παράλειψη να μην αναφερθώ στον πρωταγωνιστικό ρόλο, που έπαιξε ο τότε Μητροπολίτης Γερμανίας αιδεσιμότατος Ειρηναίος. Τον οποίο όλοι μας θυμόμαστε με αγάπη και σεβασμό και είμαστε υπερήφανοι που είχαμε την τιμή να συνεργαστούμε μαζί του. Στον οποίο ευχόμαστε από τα βάθη της καρδιάς μας υγεία και μακροζωία.

Η Επέτειος

Η επέτειος που γιορτάζουμε σήμερα μας υποχρεώνει να κάνουμε μια κριτική διαδρομή στο παρελθόν. Μια κριτική ανασκόπηση των στόχων που βάλαμε τότε και να δούμε τι πετύχαμε. Ένα είδος αξιολόγησης του έργου μας, για να γίνουμε περισσότερο αποδοτικοί. Η αξιολόγηση αυτή θα μας βοηθήσει να ορίσουμε τους βασικούς άξονες της δραστηριότητας μας για το μέλλον.

Τούτο γίνεται περισσότερο αναγκαίο, γιατί παρατηρούμε σε ορισμένους από τους συλλόγους μας μια αρνητική εξέλιξη. Σε ορισμένους από τους συλλόγους παρατηρούμε μια αδράνεια. Μερικοί απ' αυτούς δυστυχώς έχουν πέσει σε χειμερινή νάρκη. Και το φαινόμενο αυτό δεν περιορίζεται μόνο στους κρητικούς συλλόγους αλλά γενικότερα σ' όλες της οργανωμένες μορφές του Ελληνισμού της Γερμανίας και γενικότερα σ' ολόκληρη την Ευρώπη.

Για παράδειγμα, στη πόλη που κάνουμε σήμερα το συνέδριο μας, η ελληνική κοινότητα δυστυχώς έχει διαλύσει. Επανελημμένες προσπάθειες επανίδρυσης, που έχουν γίνει από διάφορους φορείς, μεταξύ των οποίων ήταν και ο σύλλογος μας, όπως και από διάφορους επιφανείς συμπατριώτες, με την αμέριστη συμπαράσταση του ιερέα της πόλης του Ludwigshafen πάτερ Κωνσταντίνου, έχουν δυστυχώς αποτύχει. Ελπίζουμε όμως στο μέλλον οι προσπάθειες αυτές να αποδώσουν καρπούς και να ξαναϊδρυθεί η κοινότητα του Ludwigshafen.

Rotation

Η ίδρυση των συλλόγων μας έγινε την εποχή που στην Γερμανία επικρατούσε η αντίληψη της λεγόμενης „Rotation“. Αυτό το λεγόμενο „Rotationsprinzip“ καθόριζε τότε την πολιτική της γερμανικής κυβέρνησης απέναντι μας, απέναντι όλων των ξένων και δεν έδινε κανένα περιθώριο σ' εμάς τους μετανάστες να προγραμματίσουμε μια μόνιμη ζωή εδώ. Κυριαρχούσε η αντίληψη της προσωρινότητας.

Η γερμανική κοινωνία βασιζόμενη στην αντίληψη, πως η Γερμανία δεν είναι μεταναστευτική χώρα –Einwanderungsland-, δεν έκανε καμιά προσπάθεια για να μας εντάξει. Απ' εναντίας ήταν εχθρική στην ένταξη μας και ως εκ τούτου δεν διέθετε τα απαραίτητα κονδύλια για να δημιουργήσει μια βασική υποδομή, που ήταν απαραίτητη για την ένταξη μας. Είμαστε μόνο οι λεγόμενοι „Gastarbeiter“, επισκέπτες εργάτες στην Γερμανία.

Εμείς οι <επισκέπτες εργάτες> είμαστε στην αρχή ένα είδος μοντέρνων σκλάβων. Θυμάμαι της παράγκες της BASF, που επισκεπτόμουν ανά διαστήματα για να δω φίλους συμπατριώτες, που τότε μένανε εκεί. Ήταν μικρά δωμάτια με τέσσερα κρεβάτια, που στο ίδιο κρεβάτι κοιμόντουσαν δύο άτομα, που δούλευαν σε δύο διαφορετικές βάρδιες και έτσι μπορούσαν να μοιράζονται το ίδιο κρεβάτι.

Στα χρόνια αυτά λοιπόν βρισκόμαστε μετέωροι, χωρίς δικαιώματα. Ζούσαμε σε μια χώρα που μας δεχότανε σαν εργάτες μόνο για περιορισμένο χρονικό διάστημα. Η Rotation υποχρέωνε να

εγκαταλείψεις την θέση εργασίας σου μετά δύο χρόνια για να έρθει ο επόμενος εργάτης. Βέβαια αυτή η απάνθρωπη ρύθμιση δεν εφαρμόστηκε ποτέ, όμως ήταν μία **δαμόκλειος σπάθη** που μας απειλούσε συνεχώς. Όχι μόνο δεν μας έδινε την δυνατότητα να ζήσουμε και να δημιουργήσουμε την ζωή μας εδώ, αλλά μας έκανε βίωμα την αντίληψη της προσωρινότητας μας.

Οι στόχοι μας, που εκφραζότανε μέσω των οργανώσεων μας ήταν κατ' ανάγκη προσαρμοσμένοι σ' αυτές της συνθήκες. Στις συνθήκες που μας επέβαλε η τότε Γερμανική πολιτική. Γι' αυτό τον λόγο υποστηρίξαμε τότε:

1. την ίδρυση και λειτουργία Ελληνικών σχολείων.

Έτσι εξασφαλίζαμε στα παιδιά των Ελλήνων της πρώτης γενιάς την ομαλή ένταξη τους στα Ελληνικά σχολεία στην Ελλάδα, όποια δη ποτέ στιγμή ήταν τούτο αναγκαίο. Υπό τον όρο της προσωρινότητας μας εδώ, είμαστε υποχρεωμένοι να προετοιμάζουμε την παλιννόστηση τους.

Η ίδρυση των Ελληνικών σχολείων στην Γερμανία εξυπηρετούσε βασικά αυτό τον στόχο. Υποστηρίξαμε τα Ελληνικά σχολεία παρ' όλο του ότι γνωρίζαμε της μεγάλες δυσκολίες και ατέλειες που είχαν.

Δεν ήταν δυνατόν να δημιουργηθεί μια τέτοια υποδομή στην Γερμανία, ώστε να εξυπηρετούνται όλοι οι Έλληνες. Η λειτουργία των Ελληνικών σχολείων ήταν μόνο στα μεγάλα αστικά κέντρα δυνατή. Για τους συμπατριώτες μας που κατοικούσαν στην περιφέρεια δεν υπήρχε καμιά πρόβλεψη.

Υποστηρίξαμε τα Ελληνικά σχολεία σαν μια απάντηση στην προσωρινότητα μας, παρ' όλο του ότι η αντίληψη αυτή αντενδείκνυτο στην ένταξη μας στην Γερμανική κοινωνία. Όμως η ένταξη μας, θα έπρεπε να είναι ο μακροπρόθεσμος πολιτικός μας στόχος.

2. το πρόγραμμα της <οργανωμένης παλιννόστησης>.

Με αυτό το πρόγραμμα προσπαθήσαμε να δημιουργήσουμε θέσεις εργασίας στην ιδιαίτερη πατρίδα των παλιννοστώντων, επενδύοντας οι ίδιοι τα λεφτά των στους τόπους καταγωγής τους.

Αυτές οι εταιρείες που θα δημιουργούταν από της επενδύσεις των παλιννοστώντων, θα ήταν υπό των έλεγχο και την διαχείριση των ίδιων των επενδυτών. Αυτοί θα ήταν και οι μόνοι μέτοχοι. Με την επένδυση τους δηλαδή θα δημιουργούσαν οι ίδιοι της θέσης εργασίας τους.

Το πρόγραμμα αυτό ανταποκρινόταν όχι μόνο στους στόχους μας, αλλά ήταν και συμβατό στην επίσημη πολιτική της τότε κυβέρνησης της Ελλάδος, που επιδίωκε την ανάπτυξη της περιφέρειας.

Το πρόγραμμα αυτό ήταν σε πλήρη αρμονία με την επίσημη Ελληνική πολιτική.

Αφ' ετέρου, με το πρόγραμμα αυτό ενισχύαμε της παραγωγικές επενδύσεις των επαναπατριζόμενων. Θέλαμε να δώσουμε μια άλλη δυνατότητα, πέρα από την αγορά ενός ταξί, ή ενός ακίνητου στην Πατρίδα.

Είχαμε τέλος την φιλοδοξία να συνδράμουμε και εμείς στο νέο αναπτυξιακό πρόγραμμα της τότε Ελληνικής κυβέρνησης.

Για να σας δώσω μία εικόνα της αξιολόγησης αυτού του προγράμματος από τον τότε πρωθυπουργό, αείμνηστο Ανδρέα Παπανδρέου, θα σας παρακαλέσω να μου επιτρέψετε να σας διηγηθώ την ακόλουθη ιστορία.

Όταν τον Αύγουστο του 1983 συναντηθήκαμε στην Αθήνα, εμείς οι εκπρόσωποι των απανταχού Κρητικών, για την διεξαγωγή του πρώτου Παγκόσμιου συνεδρίου των Κρητικών που την οργάνωση του είχε αναλάβει προσωπικά ο τότε πρόεδρος της Παγκρητίου ένωσης Αθηνών Ανδρέας Τσουδερός, με την μεσολάβηση του οποίου μας δέχτηκε ο τότε Πρόεδρος στο Καστρί.

Κατά την συζήτηση που έγινε, μας παρακάλεσε να του παρουσιάσουμε τα προγράμματα των Ομοσπονδιών μας. Κατ' αυτό τον τρόπο μου δόθηκε η ευκαιρία να αναπτύξω το Πρόγραμμα μας, το πρόγραμμα της οργανωμένης παλιννόστησης. Ο ενθουσιασμός του αείμνηστου πρωθυπουργού Ανδρέα Παπανδρέου ήταν τόσο μεγάλος, που εκτός του ότι μου ζήτησε να του αφήσω τον σχετικό φάκελο, με παρακάλεσε να μείνω στην Αθήνα για μια μέρα ακόμη, ώστε να συναντηθώ με τον τότε υπουργό οικονομικών κ. Βαίτσο και του αναπτύξω το πρόγραμμα μας. Όντως αυτή η συνάντηση έγινε την άλλη μέρα, με πρωτοβουλία του ίδιου του Πρωθυπουργού προς μεγάλη μου έκπληξη και ικανοποίηση. Ομολογώ, ότι μέχρι την τελευταία στιγμή δεν το πίστευα.

Δεν πίστευα ότι ο πρωθυπουργός της Ελλάδος και πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ θα έδινε τόση βαρύτητα σε ένα πρόγραμμα, που στην Γερμανία δυσφημίζετο από τους εκπροσώπους όχι μόνο των παραδοσιακών αριστερών κομμάτων αλλά και από ένα μεγάλο μέρος του ίδιου του κινήματος.

Θα μου επιτρέψετε να σας διαβάσω τον χαιρετισμό του Πρωθυπουργού της Ελλάδος που απεύθυνε προς το Πανευρωπαϊκό συνέδριο Κρητών με ημερομηνία 31. Ιουλίου 1986, ώστε να επικυρώσω όσα αναφέρω προηγουμένως.

- Ανάγνωση του κειμένου -

Η διεκδίκηση μιας μόνιμης παραμονής στην Γερμανία

Προς τα τέλη της δεκαετίας του 1970 τα πράγματα αρχίζουν να αλλάζουν. Η γερμανική κοινωνία άρχισε να κάνει τα πρώτα βήματα προς την ένταξη των ξένων. Τότε ιδρύθηκαν τα „Ausländerbeiräte“ – τα συμβουλευτικά Συμβούλια των αλλοδαπών- που ήταν η συμβιβαστική λύση μεταξύ του αιτήματος της SPD, που ήθελε να δοθεί το δικαίωμα ψήφου στις Δημοτικές εκλογές σε όλους τους ξένους και της CDU που απέρριπτε αυτό το αίτημα.

Στην συνέχεια άλλαξε η Γερμανική πολιτική έναντι των ξένων μέσα στο πλαίσιο των αρχών της Ε.Ε.

Σήμερα η Γερμανία αυτοκαθορίζεται σαν μια χώρα μετανάστευσης „Einwanderungsland“ και προωθεί την ένταξη των ξένων στην Γερμανική κοινωνία.

Με αυτή την αλλαγή πολιτικής του Γερμανικού κράτους έναντι των ξένων αναγκαζόμαστε να αναθεωρήσουμε και εμείς τους στόχους μας σαν Ομοσπονδία. Τα προβλήματα που έχουμε να αντιμετωπίσουμε αλλάζουν ριζικά.

Κατά την άποψη μου το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζομαι σήμερα σαν Ελληνισμός της Γερμανίας και γενικότερα της Ευρώπης είναι:

Η διατήρηση της εθνικής μας ταυτότητας

Ο Ελληνισμός της Γερμανίας και γενικότερα της Ευρώπης κινδυνεύει πλέον να χαθεί. Ο βασικός μας στόχος θα πρέπει να είναι η διατήρηση της Εθνικής μας ταυτότητας. Για να πετύχουμε αυτό τον Εθνικό στόχο, είναι απαραίτητο να λάβουμε μεταξύ των άλλων και τα εξής μέτρα:

A. Την διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσας πέρα από τα Ελληνικά σχολεία της Γερμανίας

Παρατηρούμε, πως η Ελληνική γλώσσα σε παιδιά της τρίτης γενεάς ξεχνιέται. Το πρόβλημα αυτό είναι πολύ έντονο προπαντός στα παιδιά που προέρχονται από μικτούς γάμους.

Τα Ελληνικά σχολεία από μόνα τους δεν μπορούν να ανταποκριθούν στο πρόβλημα και τούτο γιατί οι συμπατριώτες μας στέλνουν τα παιδιά τους ως επί το πολύ στα Γερμανικά σχολεία. Προτεραιότητα για αυτούς έχει η ένταξη στην κοινωνία που ζουν και σωστά κάνουν, γιατί αυτό είναι και το συμφέρον των παιδιών τους. Είναι λογικό, ότι για να μπορέσουν να ανταγωνιστούν με τα άλλα παιδιά θα πρέπει να έχουν της ίδιες προϋποθέσεις στην εκπαίδευση, δηλαδή να φοιτήσουν στα Γερμανικά σχολεία.

Το γεγονός αυτό μας αναγκάζει να σκεφτούμε άλλες λύσεις πέρα από το Ελληνικό σχολείο. Ίσος να πρέπει να προσφέρουμε την δυνατότητα της εκμάθησης της Ελληνικής γλώσσας υπό μορφή ιδιαίτερου μαθήματος. Όταν αρχίσει η διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσας από την πρώτη τάξη του δημοτικού, αρκεί μία ώρα μαθήματος Ελληνικών την εβδομάδα για την εκμάθηση της γλώσσας.

Αυτό κάνουν και οι Ισπανοί.

Για να ενισχυθεί το ενδιαφέρον της παρακολούθησης των μαθημάτων και εκμάθησης της Ελληνικής γλώσσας θα πρέπει να απαιτήσουμε από το Ελληνικό κράτος

- **να αναγνωρίζει τα διπλώματα της γερμανικής εκπαίδευσης και σαν Ελληνικά**, μόνο με μία συμπληρωματική εξέταση στα Ελληνικά από τα εκάστοτε Ελληνικά προξενεία.

B. Την διεκδίκηση των νεοελληνικών σαν Abitursprache από τα επί μέρους υπουργεία πολιτισμού των κρατιδίων της ομοσπονδιακής Γερμανίας.

Με την αναγνώριση αυτού του αιτήματος θα πετύχουμε την διδασκαλία των νεοελληνικών επίσημα στα Γερμανικά σχολεία.

Είναι γνωστό, ότι για να πάρεις το απολυτήριο του λυκείου (Gymnasium) στην Γερμανία πρέπει να μάθεις και να δώσεις εξετάσεις σε δύο από της λεγόμενες Abitursprachen. Οι γλώσσες αυτές καθορίζονται από τα αντίστοιχα υπουργεία των κρατιδίων. Στα περισσότερα απ' αυτά είναι τα αρχαία Ελληνικά μεν μια απ' αυτές της γλώσσες όχι όμως και τα νεοελληνικά όπως π.χ. τα Τούρκικα. Είναι σημαντικό να αναγνωριστούν και τα νεοελληνικά, γιατί τότε θα μπορούν τα παιδιά μας να διαλέξουν π.χ. Αγγλικά και Ελληνικά σαν Abitursprachen.

Αυτό θα δώσει μεγάλη ώθηση στην εκμάθηση των νεοελληνικών και θα διευκολύνει τα παιδιά μας που δεν θα είναι αναγκασμένα να μαθαίνουν συν της άλλους, όπως σήμερα Αγγλικά και Γαλλικά αλλά μια από αυτές της γλώσσες μαζί με τα Ελληνικά. Τότε η διδασκαλία των νεοελληνικών θα γίνεται επίσημα στα Γερμανικά σχολεία και οι δάσκαλοι θα είναι Γερμανοί υπάλληλοι και θα χρηματοδοτούνται από τα αντίστοιχα προγράμματα εκπαίδευσης.

Το αίτημα αυτό θα πρέπει να γίνει κατά την άποψη μου, ένας από τους βασικούς στόχους μας.

Γ. Εφαρμογή προγραμμάτων γνωριμίας με την Πατρίδα και την ίδρυση του κέντρου του απόδημο Κρητικού στην Κρήτη

Τα προγράμματα αυτά είναι απαραίτητα γιατί φέρνουν τα παιδιά μας πιο κοντά με τον τόπο καταγωγής των γονέων τους και γνωρίζουν από κοντά τον πολιτισμό και την ιστορία της ιδιαίτερης πατρίδας τους. Παιδιά από τα 100 Κρητικόπουλα, που είχαν λάβει μέρος στην 18-ημερη εκδρομή της Ομοσπονδίας μας το Πάσχα του 1984, που είχε γίνει με την βοήθεια και την συνεργασία του υπουργείου Νέας γενιάς και την φιλοξενία της τοπικής αυτοδιοίκησης της Κρήτης, των Ενώσεων Ξενοδόχων Ηρακλείου και Ρεθύμνης και της Εμπορικής Τράπεζας, σήμερα είναι στελέχη των συλλόγων μας και θυμούνται με χαρά και αγάπη την εκδρομή αυτή.

Η εκδρομή αυτή βοήθησε τα παιδιά αυτά να αποκτήσουν στενούς δεσμούς με την ιδιαίτερη Πατρίδα τους.

Σε συνεδρίαση που είχε γίνει στο ξενοδοχείο Ξενία των Χανίων τον Αύγουστο του 1983, παρουσία του Μητροπολίτη Χανίων Ειρηναίου, του τότε νομάρχη κ. Λουκάκη, του δημάρχου κ. Κατσανεβάκη, του βουλευτού κ. Πεντάρη και άλλων είχε αποφασιστεί, ότι οι νέες κατασκηνωτικές εγκαταστάσεις που θα δημιουργόντουσαν από το ΠΙΚΠΑ στον Καλαθά Χανίων να γίνουν το κέντρο του **απόδημου Κρητικού**.

Στόχος μας θα πρέπει να συνεχίσει να είναι η δημιουργία ενός τέτοιου κέντρου του απόδημου Κρητικού στην Κρήτη.

Γι' αυτό χαιρετίζω την πρωτοβουλία της Παγκρητίου Ενώσεως Αμερικής για την δημιουργία αυτού του Κέντρου στο Ρέθυμνο. Η Παγκρήτιος Αμερικής έχει ήδη αγοράσει ένα μεγάλο οικόπεδο και προγραμματίζει την οικοδομή των αντίστοιχων εγκαταστάσεων. Οι συμπατριώτες μας από την Αμερική θέλουν να ιδρύσουν μια Ακαδημία του απόδημου Κρητικού. Θα είναι μεγάλη επιτυχία όλων μας όταν τελικά επιτευχθεί το έργο αυτό. Έχουμε την υποχρέωση λοιπόν να βοηθήσουμε όλοι μας, με όλες μας τις δυνάμεις στην επίτευξη του έργου αυτού.

Δ. Την ίδρυση Κρητικής νεολαίας (ΠΟΕ) στην Ευρώπη

Θεωρώ την οργάνωση της νεολαίας μέσα στο πλαίσιο λειτουργίας των οργανώσεων μας απαραίτητη. Πάρ' όλο του ότι έγιναν μέχρι σήμερα κατά καιρούς διάφορες προσπάθειες δεν τα καταφέραμε να πραγματοποιήσουμε τον στόχο αυτό. Γι' αυτό υποστηρίζω και συγχαίρω το Δ.Σ. της ΠΟΕ και ιδιαίτερα τον Πρόεδρο της κ. Επιτροπάκη γι' αυτή τους την πρωτοβουλία. Είναι απαραίτητο η νεολαία μας να προβληματιστεί και η ίδια να δώσει τις απαντήσεις που χρειάζονται στα προβλήματα της. Είναι οι πιο αρμόδιοι.

Εύχομαι από τα βάθη της καρδιά μου, η ομοσπονδία μας να πετύχει τους στόχους της, τους στόχους του απόδημου Ελληνισμού γενικότερα και να παίξει τον πρωτοποριακό ρόλο για την επιτυχία τους, που της ανήκει από την ιστορία της.

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

31 Ιουλίου 1986

Προς το
ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΚΡΗΤΩΝ
1 - 18/8/86

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ κ. ΑΝΔΡΕΑ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Απόδημοι Κρήτες,

Με ιδιαίτερη χαρά σας καλωσορίζω στην Ελλάδα διαβιβάζοντάς σας τους θερμούς χαιρετισμούς της Ελληνικής Κυβέρνησης.

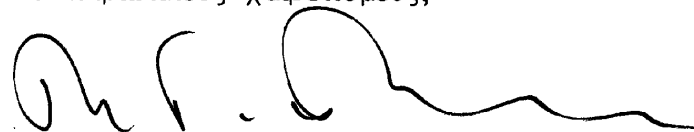
Εκτιμούμε βαθιά την αγάπη σας για την γενέτειρα, τις προσπάθειές σας να συμβάλετε στην περιφερειακή ανάπτυξη της Κρήτης και την δημιουργία δυνατοτήτων επιστροφής στην Πατρίδα.

Με τη δική σας συμβολή, την συμβολή όλων των διάσπαρτων δυνάμεων του Ελληνισμού, αλλά και με την πολιτική βούληση και επιμονή της Κυβέρνησης στους στόχους της αποκέντρωσης πόρων και δραστηριοτήτων στην Περιφέρεια, χαράζονται νέες προοπτικές για την Κρήτη.

Δημιουργούνται συνθήκες που μας επιτρέπουν να αισιοδοξούμε για την πραγμάτωση των οραμάτων για παλιννόστηση και προκοπή στην πατρίδα.

Εύχομαι το Συνέδριο αυτό ν' ανταποκριθεί με τη μεγαλύτερη δυνατή επιτυχία στους στόχους του.

Με πατριωτικούς χαιρετισμούς,

Ανδρέας Γ. Παπανδρέου